

– Володимире Никифоровичу, з екранів телевізорів ми не раз бачили, як робітники та працівники Одеського морського торговельного порту відстоювали свого багаторічного начальника, Героя України Миколу Павлюка. І ось нещодавно Микола Пантелеймонович офіційно написав заяву про звільнення з посади за власним бажанням і водночас був обраний почесним Президентом Одеського морського торговельного порту? Ваше ставлення до цього?

– Я вже багато коментував те, що недавно відбувалося навколо ДП «ОМТП» та його багаторічного начальника, й погоджуюсь із фахівцями, що в країні триває банальний переділ власності.

Так, Миколі Пантелеймоновичу вже за сімдесят. Але він у чудовій фізичній формі, й, гадаю, багато хто значно молодший за нього може позаздрити його енергійності, креативності та іншим важливим рисам сучасного керівника. І те, що він погодився залишитися в Одеському морському торговельному порту почесним Президентом, тільки великий плюс! Адже це пост радника. І кому, як не Герою України Миколі Павлюку, котрий у порту працює з 1960 року, пройшов шлях від вантажника до начальника порту (з 1985-го по 2002 р.), народного депутата України (з 2002-го по 2005 р.), а з 2005 року знову був на чолі Одеського морського торговельного порту, допомагати своїми досвідом і знаннями рідному підприємству?! Перекоаний, це мудре й правильне рішення нашого багаторічного керманіча.

Гідна праця – це не тільки гідна зарплата, а й усебічна турбота керівництва про своїх підлеглих

Мій співрозмовник – людина неординарна та цікава. Ось уже понад 30 років він захищає та обстоює права робітників морської галузі, а тому має заслужену повагу та пошану серед простих людей. Незважаючи на зайнятість, Володимир ЗАЙКОВ – голова первинної профспілкової організації ДП «Одеський морський торговельний порт», президент Асоціації «Ветеранський рух Одеського регіону», завжди знаходить вільну хвилину для спілкування та дієвої допомоги портовикам, пенсіонерам і ветеранам.

Як з'ясувалося, Володимир Никифорович – не тільки цікава мисляча людина, яка має широкий кругозір, вдається до неординарних кроків у роботі, а й справжній патріот рідного краю та свого підприємства. Мабуть, ці риси є головними та незмінними в його житті. Тому не випадково наша розмова розпочалася з останніх резонансних подій навколо Одеського морського торговельного порту та його керівництва.

– На чому нині зосереджена головна увага профспілкової організації ДП «Одеський морський торговельний порт»?

– Основними напрямками нашої діяльності були й залишаються соціальний захист працівників та ветеранів підприємства, участь у формуванні трудових стосунків, створенні безпечних і комфортних умов праці, й, урешті, контроль за дотриманням трудового законодавства.

Наведу конкретні приклади. У 2011 році заробітна плата портовикам виплачувалася в повному обсязі й суворій відповідності зі строками, записаними в колективному договорі, при цьому на матеріальну допомогу витрачено майже 200 тисяч гривень.

Працівники порту й непрацюючі ветерани впродовж року безкоштовно користувалися послугами нашої медико-санітарної частини. У її денному стаціонарі пролікувалося 526 працівників і ветеранів, що забезпечило економію щонайменше 500 тисяч гривень, які треба було б витратити на лікування в міських стаціонарних клініках. Відповідно до чинного положення, хворим із апетчного пункту було видано безкоштовно ліків на загальну суму понад 600 тисяч гривень!

– Отже, незважаючи на економічну скруту, турботі про здоров'я портовиків і членів їхніх сімей приділяється неабияка увага.

– І це не просто слова. Свідчення цього є і наявність цілої низки договорів із медичними компаніями, установами та деякими асистувальними компаніями, які забезпечують у плановому порядку госпіталізацію та контроль за лікуванням працівників порту.

Хочу також зазначити, що у зв'язку з потребою невідкладної допомоги «швидка допомога» виїжджала до працівників порту та членів їхніх сімей 11000 разів. На ці потреби витрачено майже 5 мільйонів гривень. А на оздоровлення й санаторно-курортне лікування наших працівників – майже півмільйона гривень, стільки ж приблизно й на оздоровлення дітей портовиків у період літніх шкільних канікул.

Перекоаний, що гідна праця – це не тільки гідна зарплата, а й усебічна турбота керівництва про своїх підлеглих. До речі, всі ці заходи мають неабияку практичну користь, позитивно впливаючи на продуктивність праці: за статистикою, показники захворюваності в Одеському порту на 15–20 відсотків нижчі, ніж в інших підприємствах регіону!

– Володимире Никифоровичу, три роки тому ви очолили Асоціацію «Ветеранський рух Одеського регіону». Чи виправдовує себе таке поєднання профспілкової роботи з турботою про ветеранів?

– Так. По-перше, про проблеми наших ветеранів я знаю не з чуток. Адже вже не перший рік у порту (згідно з додатком 14 до колективного договору) діє програма соціального захисту ветеранів «Турбота». Лише поточного року на матеріальну допомогу ветеранам нами виділено майже півмільйона гривень, на доплату до їхніх пенсій – більш як 700 тисяч і на ветеранські пайки з продуктами – 200 тисяч.

А щодо Асоціації «Ветеранський рух Одеського регіону», то вважаю, що наше головне досягнення – єдність і згуртованість. Адже сьогодні найкращі представники ветеранського руху Одещи-

Володимир Зайков завжди знаходить вільну хвилину для спілкування та дієвої допомоги портовикам, пенсіонерам і ветеранам

ни мають надійних однодумців і партнерів у обстоюванні інтересів трудових колективів, соціальному захисті ветеранів, інвалідів, фронтовиків регіону. Нині це ветеранське об'єднання налічує понад 60 колективних членів і співпрацює з ветеранськими організаціями Автономної Республіки Крим, інших регіонів України, Російської Федерації, Республіки Білорусь, США.

Добірка журналу Віче

Володимир ЗАЙКОВ народився 1 травня 1949 року в селі Кошари Комінтернівського району Одеської області. З 1966-го по 1967 рік навчався в Одесі в морському професійно-технічному училищі № 17, за фахом матрос. З 1968-го по 1971-й служив у лавах Радянської армії. З 1971-го по 1978-й працював матросом на судах Чорноморського пароплавання. З 1978 року працював у ДП «Одеський морський торговельний порт» на різних посадах у профспілці. У 1994-му закінчив Соціально-економічний інститут праці та соціальних відносин. За фахом економіст. Обирався депутатом Одеської обласної ради. З 2004 року – голова первинної профспілкової організації ДП «Одеський морський торговельний порт». З 2008-го – президент Асоціації «Ветеранський рух Одеського регіону». Має чимало державних і церковних нагород, Відзнаку голови Одеської обласної адміністрації. Він також почесний робітник морського транспорту України. Хобі – риболовля та полювання. Одружений, має сина.

В активі нашої асоціації вже чимало хороших справ. Протягом двох останніх років представники нашого руху проводять автопробіг містами-героями на честь Великої Перемоги. За нашою ініціативою в Одеському морському торговельному порту модернізували й відремонтували меморіал Вічного вогню героям-портовикам, котрі загинули в роки Великої Вітчизняної війни. Спільно з кримським «Бойовим братством» у місті Балабаново (Калузька область РФ) закладено меморіал гвардійцям 1-го «Королівського» мотострілецького батальйону 682-го полку, що зазнав тяжких втрат у Афганістані, проводяться «круглі столи» на тему патріотичного виховання молоді. А з нагоди 70-ї річниці початку оборони Одеси від фашистів нами в регіоні була ініційована волонтерська акція «Від серця до серця», мета якої – допомога фронтовикам.

Також на базі ДП «ОМТП» діє термінал гуманітарної допомоги, через який отримано й безкоштовно виділено велику кількість інвалідних візків для інвалідів і ветеранів регіону. Так само через термінал ми одержали багато медичного обладнання, ліків, продуктів харчування, які безплатно розподілили між медичними закладами Одеської області, де лікуються ветерани й інваліди.

– **І останнє, Володимире Никифоровичу. Що вас, як голову профспілки та президента Асоціації «Ветеранський рух Одеського регіону», хвилює найбільше?**

– З одного боку, я вітаю дії нашого уряду зі створення такого законодавчого поля, яке сприяло б виведенню економіки з тіні й тим самим, змінюючи систему соціального стра-

хування, збільшенню фонду заробітної плати. З другого – не можна сьогодні в жодному разі погіршувати й без того низький рівень життя наших громадян, особливо ветеранів.

Хочу також звернути увагу на наших державних мужів на те, що Закон України «Про соціальний статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» начебто передбачає оздоровлення ветеранів, але пільгових путівок немає, купувати їх за тисячі гривень ветерани-фронтовики не можуть. А за законом, якщо протягом двох років ветеран не одержував путівки, він має право на компенсацію. Але ж виплачують лише 200 гривень. Хіба за таку суму можна оздоровитися?

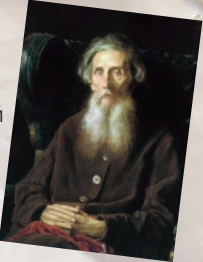
Загалом незадовільний рівень фінансування промовисто засвідчує офіційна статистика: торік в Одеській області для ветеранів війни виділено лише декілька квартир, а в черзі їх перебуває понад 30 тисяч! Що тут скажеш?!

Розмовляв
Євген ТИЩУК.

39

Дати 22 листопада

210 років від дня народження Володимира Даля

Видатний російський учений, письменник, лексикограф, драматург Володимир Іванович Даль найбільше прославився як автор «Тлумачного словника живої великоруської мови». Був членом-кореспондентом Петербурзької академії наук на фізико-математичному відділенні (обраний 21 грудня 1838 року за природничо-науковій праці), почесним членом академії на відділенні природничих наук (1863). Під час злиття Петербурзької академії з Російською Далю перевели на відділення російської мови й словесності. Він брав активну участь у роботі Товариства шанувальників російської словесності (в почесні члени обраний 1868 року), а також Товариства історії та старожитностей російських. Володимир Даль – один із засновників Російського географічного товариства, яке нагородило його Костянтинівською медаллю за знаменитий «Тлумачний словник живої великоруської мови». Знав щонайменше шість мов, вважався одним із перших тюркологів. Збирав фольклор. Його багата колекція любочних картин потрапила на зберігання до Імперської публічної бібліотеки.

Помер у Москві 4 жовтня 1872 року. Похований на Ваганьковському кладовищі.

M. Dal

O. K.